

Просування і захист національних компаній на світових ринках необхідно зосередити на використанні інструментів СОТ та ЄС для просування українського бізнесу; державну підтримку міжнародного маркетингу українського бізнесу; підтримку вітчизняних товаровиробників у антидемпінгових процедурах за кордоном.

Розширення пропозиції фінансових інструментів повинно передбачати законодавче врегулювання ринку похідних фінансових інструментів; спрощення виходу українських компаній на закордонні фондові ринки; моніторинг попиту та пропозицій банківських кредитів, рівня відмов у їх наданні; дослідження та впровадження інноваційних інструментів фінансування бізнесу; створення системи надання гарантій за кредитами; активізацію роботи небанківських фінансових установ (зокрема, кредитних спілок).

Зростання масштабу бізнесу повинно орієнтуватись на створення додаткових можливостей отримання бізнес-освіти; підвищення доступності консалтингових послуг; популяризацію і сприяння поширенню інновацій. Розвиток сучасної інфраструктури фінансових ринків потребує спрощення процедур доступу до торгів на фондових біржах; розвиток технологій електронної біржової торгівлі; розвиток мережі «бізнес-ангелів» і фондів, що надають стартовий капітал; розвиток мережі кредитно-гарантійних установ.

Перелік використаних джерел:

1. П'ятницька Г.Т., Найдюк В.С. Мультиваріативність стратегій інноваційного розвитку. Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право. Економічні науки. 2018. №1(96). С.22-36. URL: [http://zt.knteu.kiev.ua/files/2018/01\(96\)/04.pdf](http://zt.knteu.kiev.ua/files/2018/01(96)/04.pdf).

2. Сумець, О.М. Стратегічний менеджмент : підручник. Харків : ХНУВС, 2021. 208 с. ISBN 978-966-610-241-9.

3. The Global Competitiveness Report 2020. World Economic Forum. URL: http://www3.weforum.org/docs/WEF_TheGlobalCompetitivenessReport2020.pdf.

Сікорський Олексій

Західноукраїнський національний університет
м. Тернопіль

ВДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН УКРАЇНИ

Україна як суб'єкт міжнародних відносин зарекомендувала себе як миролюбна, без'ядерна, позаблокова держава з чіткими зовнішньополітичними орієнтирами на зміцнення міжнародної безпеки, інтеграцію в міжнародні організаційні структури.

Досягнення міжнародної політики України:

– приєднання до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї (1994 р.), ліквідація стратегічного і тактичного ядерного потенціалу;

– підписання факультативного протоколу до Міжнародного пакту про громадянські і політичні права (1991 р.);

– членство в ОБСЄ, Раді Європи, МВФ, Світовому банку, Європейському банку реконструкції та розвитку;

– налагодження співробітництва із ЄС і НАТО через підписання програми «Партнерство заради миру» і «Хартії про особливе партнерство з НАТО»;

– налагодження контактів з країнами Сімки, Центрально-Східної Європи, Латинської Америки, Близького та Середнього Сходу, Африки та Азіатсько-Тихоокеанського регіону;

– підписання договорів з найближчими сусідами [1, с. 37-43].

Стратегічні орієнтири України:

– стратегічна орієнтація на інтеграцію в євразійському просторі;

– стратегічна орієнтація на інтеграцію з європейськими, атлантичними структурами (ЄС, НАТО);

– орієнтація на самобутній шлях розвитку, обмеження впливів Росії і Заходу на політику України;

– балансування між Заходом і Росією, використовуючи переваги співробітництва на євразійському і західному геополітичних просторах.

Слабкою ланкою міжнародної політики України є її зовнішньоекономічна діяльність. Україна не підписала ГАТТ, що не дає змоги відповідно до міжнародних стандартів здійснити лібералізацію зовнішньої торгівлі, не створила правових умов для припливу іноземних інвестицій у національну економіку.

Невирішеними залишаються питання делімітації (детального узгодження лінії державного кордону, що підписується сторонами і затверджується парламентами) і демаркації (визначенні й позначенні кордонів на місцевості) сухопутних і морських кордонів з Росією.

Українська держава спрямовує свою етнопатріотичну політику на розв'язання таких проблем:

– гармонізація міжетнопатріотичних відносин, досягнення міжпатріотичної злагоди, утвердження в стосунках між етнічними групами атмосфери толерантності, дружби, взаємної довіри, поваги до мов, культур, традицій, звичаїв і релігій;

– правове забезпечення рівних можливостей всім громадянам України участі в управлінні державними і громадськими справами, зміцнення гарантій, які б виключили прояви націонал-екстремізму, дискримінацію громадян за національність, релігійною або мовною ознаками;

– відродження духовної та етнокультурної самобутності етнічних українців, піклування про їх національно-культурні потреби в зарубіжжі;

– створення необхідних умов для розвитку національних меншин, захист їх етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності;

– відновлення прав депортованих за радянських часів кримськотатарського народу та інших національних меншин, здійснення заходів щодо їх правової, політичної, соціально-культурної реабілітації [2, с. 80-96].

На відміну від міжнародного порядку, який існував завжди з часу появи міждержавних відносин, світовий порядок, як феномен загальнопланетарного масштабу, почав формуватися лише після появи глобальної міжнародної системи.

Ефективною етнонаціональна політика стає тоді, коли вона є «вулицею зі зворотним рухом». Обнадійливим орієнтиром в Україні є прагнення більшості громадян, суб'єктів етнополітичних взаємин, рухатися в бік гуманістичного ідеалу між людських відносин, досягнення міжнаціонального консенсусу в будь-яких проблемах.

Доцільність розвитку теорії міжнародних відносин в Україні, на чому варто наголосити, пояснюється необхідністю будувати прикладні дослідження на міцному фундаменті теоретичних знань. Просте запозичення таких знань зі скарбниці світової науки не може дати однозначного позитивного ефекту. Адже у теоретичну думку імплементована специфіка бачення світових процесів з погляду цивілізаційних, ідеологічних і культурних цінностей дослідника, які суттєво впливають на ті чи інші оцінки та інтерпретації міжнародних явищ і процесів сучасними науковими школами. Тобто їхні концепції та ідеї не можуть автоматично й некритично сприйматись в Україні, оскільки вимагають докладного аналізу та адаптації до реальних суспільних проблем і зовнішньополітичних завдань держави.

Перелік використаних джерел:

1. Поліщук О. Міжнародні відносини у 21 столітті: місце і роль України. *Грані*. 2019. Т. 22, № 9-10. С. 37-43
2. Гордіца К. А., Сливка Т. О. Структурні перетворення в Україні в контексті розвитку міжнародних економічних відносин: історичний вимір. *Економіка України*. 2020. № 2. С. 80-96

Сивак Олег, Строгуш Олег

Західноукраїнський національний університет
м. Тернопіль

РОЗВИТОК ОРГАНІЧНОГО СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА В УКРАЇНІ

Перспективи для органічного виробництва в Україні надзвичайно позитивні. Підставами для успіху та збалансованого розвитку органічного сектору є, в першу чергу, впровадження відповідної стратегії. Інституційне середовище (включаючи науково-дослідницьку діяльність, освіту та дорадчі служби) разом з розбудовою ланцюга поставок та ринку (інструменти такі як маркетинг, комунікації тощо) є визначальними в цій стратегії та заслуговують на належну увагу. Вказана стратегія має вести до стабільної та передбачуваної політики на декілька років, яка фокусуватиметься на повноцінних ланцюгах постачання, що, в свою чергу, сприятиме не лише сільськогосподарському виробництву, але